S tohoto hlediska jest neoprávněna i výtka vadnosti řízení (§ 503 č. 2 c. ř. s.) uplatňovaná povšechně v tom smyslu, že prý soud opominul, jak mu dle § 182 c. ř. s. slušelo, spornou věc zevrubně co do veškerých skutkových předpokladů vyšetřiti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. června 1925 č. j. Rv I. 719/25. — *va.*

Složení podle §u 1425 obč. zák. je v podstatě tradiční ofertou. V nesporném řízení může deponent, co složil, nazpět požadovati jen tehdá, když podle spisů jest jeho oprávnění k tomu nepochybno. Pro otázku vlastnictví k depositu je v prvé řadě rozhodující obsah tradiční oferty, ve druhé řadě pak, byla-li tradiční oferta, tak jak byla učiněna, oblatem přijata.

Akciová společnost A složila do deposita zemského soudu civilního v Praze 500 kusů akcií své emisse, poněvadž si na ně činil nárok jednak upisovatel ing. J. Š., jednak i P. banka, filiálka v P. Deponentka učinila u soudu návrh, aby akcie ty vydány byly P. bance, filiálce v P. proto, že pravoplatným rozsudkem obchodního soudu, vydaným ve sporu této banky proti deponentce, byla deponentka odsouzena bance akcie ty vydati. Prvý soud žádosti této vyhověl.

Ke stížnosti ing. J. Š—a změnil vrchní zemský soud v Praze toto usnesení a zamítl žádost deponentčinu o vydání na ten čas z toho důvodu, že vydáním papírů těch byly dotčeny zájmy jak inž. J. Š—a, jenž akcie u deponentky upsal, tak i P. banky v P., které dle jeho původního poukazu daného ukladatelce měly býti vydány. Poněvadž J. Š. původní poukaz odvolal a dosud nesvolil k vydání zmíněných cenných papírů, rozsudky, kterými P. banka žádost svou o vydání jich opírá, působí jen oproti ukladatelce svou pravoplatností, nikoli však také proti inž. J. Š—ovi, který žadatelkou žalován nebyl, nelze na ten čas vydání papírů povoliti. Dovolacímu rekursu deponentčinu nejvyšší soud nevyhověl z těchto důvodů:

Složení podle § 1425 obč. zák. je v podstatě tradiční ofertou. V nesporném řízení může deponent, co složil, nazpět požadovati jen tehdá, když podle spisů jest jeho oprávnění k tomu nepochybno, tedy když si vrácení vyhradil nebo když oblat svolil k vrácení jeho nebo když je pravoplatným rozsudkem zjištěno jeho právo, složené nazpět požadovati.

Proto když byl oblat zpraven o složení, jest deponent tra-

diční ofertou vázán do té míry, že nemůže jednostranně požadovati vrácení složeného. Pro otázku vlastnictví k depositu je v prvé řadě rozhodující obsah tradiční oferty, ve druhé řadě pak, byla-li tradiční oferta, tak jak byla učiněna, oblatem přijata. Právní posouzení rekursního soudu nijak se neuchýlilo od těchto právních pravidel.

Podle tradiční oferty deponentky, dovolací rekurs podavší, složila tato z té příčiny, poněvadž si na 500 kusů akcií její vlastní emisse činil nárok ing. J. Š. na jedné a P. banka, filiálka v P. na druhé straně a uvedla deponentka ve svém oznámení učiněném o složení výslovně, že žádá, aby tyto složené akcie byly vydány jejich pravému majiteli.

Na tomto skutkovém základě uvádí rekursní soud správně a to poukázav, že akcie byly složeny pro podstatu »J. Š. proti P. bance filiálka v P.«, že nelze bráti zřetele na rozsudky, o které stěžovatelka opírá svou žádost o vydání těchto akcií, poněvadž rozsudky ty se netýkají rozepře mezi J. Š—m na jedné a P. bankou filiálkou v P. na druhé straně, tedy že spornost vlastnictví k těmto akciím nebyla vyřízena zmíněnými rozsudky mezi těmito účastníky, pro které deponentka složila, nýbrž že byla rozepře provedena mezi deponentkou a P. bankou filiálkou v P.

Nejde, jak tvrdí v dovolací stížnosti deponentka, o pouhou formalitu na meritu věci ničeho neměnící, ale jde o to, že druhý oblat ing. J. Š. má býti jednostranným vydáním deposita spoluoblatu — P. bance filiálka v P. — z tradiční oferty deponentčiny bez jakéhokoli právního důvodu vyřazen a že má jednostranně zbaven býti práv tradiční ofertou deponentčinou nabytých. Proto rekursní soud právem rozhodl o žádosti na vydání deposita na ten čas zamítavě, když rozpoznal, že při žádaném vydání deposita nebyl prokázán souhlas spoluoblata ing. J. Š—a.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. března 1925 R I 146/25. *R. v. z. s. Dr. Grešl.*

Místo na dvoře pronajaté za tím účelem, aby nájemce si na něm zřídil mechanickou dílnu, není místností podle §u 7, zák. ze dne 25. dubna 1924 č. 85 Sb. z. a n. a nevztahuje se tedy na ně ochrana nájemníků.*

Okresní soud v J. zamítl námitky žalovaného proti příkazu tohoto soudu a uložil žalovanému, aby svoji boudu s najatého místa na dvoře domu čp. 233 v J. odstranil z těchto důvodů:

---

*) Nyní zák. ze dne 26. března 1925, č. 48 Sb. z. a n.